

volacích rekurentů měla býti přikázána jen polovicí, ježto po vyčerpání části nejvyššího podání připadající na spoluvlastnickou polovici spolupovinného Bohumila D-a zbývala a co do řečené pohledávky v úvahu přicházela jen část útržku připadající na spoluvlastnickou polovici Marie D-ové, není opodstatněn. Dělení nejvyššího podání podle spoluvlastnických podílů dlužníků na prodané nemovitosti není, pokud jde o pohledávku firmy P., na místě. Prodaná nemovitost, i když patřila dlužníkům každému polovicí, nebyla dána do zástavy pro řečenou pohledávku podle jednotlivých spoluvlastnických podílů, nýbrž celá jako jednotná zástava a tak také bylo zástavní právo na nemovitosti pro onu pohledávku vtěleno. Nemovitost byla prodána v celistvosti, nikoli podle spoluvlastnických podílů. Následkem toho ručí (§ 457 obč. zák.) za pohledávku firmy P. prodaná nemovitost v celku a přichází v úvahu co do této pohledávky při rozvrhu jako úhrada celé nejvyšší podání, pokud se týče zbytek z něho po úhradě předcházejících pohledávek a dělení podle spoluvlastnických podílů, jak již řečeno, nemá místa. Pohledávka firmy P. měla ve zbytku nejvyššího podání po přikázání předcházejících pohledávek úhradu a rekursní soud právem pohledávku tu plně při rozvrhu z docíleného útržku byl i z části vypadající na spoluvlastnickou polovinu Marie D-ové přikázal. Opačný názor dovolacích rekurentů nemá opory v rozhodnutí čís. 3086 sb. n. s., jehož se dovolávají, naopak toto rozhodnutí budováno jest na stanovisku tuto zaujatém. Toto stanovisko zaujal také bývalý nejvyšší soud vídeňský v rozhodnutí ze dne 1. prosince 1903 čís. 16.825, uveřejněném v Právniku z roku 1904 str. 286 a násl. Srovnej též článek R. S-ův v G. Z. 1904 čís. 45, Beisserův v G. Z. 1904 čís. 47, Lehmann »die Zwangsversteigerung« str. 418 a násl., Neumann E. O. u § 238 ex. ř.

Čís. 10115.

Nastaly-li při komanditní společnosti změny v osobách komanditistů, musí býti opověď změn k rejstříku podepsána všemi komanditisty.

(Rozh. ze dne 5. září 1930, R I 607/30.)

Rejstříkový soud vrátil k doplnění opovědi o vystoupení dvou komanditistů, by byly spolupodepsány všemi komanditisty, jakož i nově vstupujícím komanditistou, poněvadž současné změny při společnosti dotýkají se i jejich právních zájmů čl. 171 a 129 obch. zák., Staub-Pisko k čl. 171 § 4 d. sb. nejvyššího soudu čís. 8166. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Opovědi změn při komanditní společnosti byly vráceny k doplnění, by byly podepsány všemi komanditisty. Tento požadevek jest oprávněn a stačí odkázati ke správným důvodům napadeného usnesení, k nimž se dodává jen ještě toto: Podle čl. 171 obch. zák. musí okolnost, že některý komanditista vystoupil ze společnosti, býti opovězena k obchodnímu rejstříku. Totéž platí, přistoupí-li nový komanditista ke společnosti čl. 156 obch. zák.

V obou případech, poněvadž jde o změnu společenského poměru, jež se dotýká všech společníků komplementářů a komanditistů, a níž jsou tedy všichni účastněni, jest nutné, by všichni podepsali opověď a jest proto právem požadováno rejstříkovým soudem doplnění opovědi podpisem všech komanditistů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav podmínky § 16 nesporného řízení a dodal: Současným podáním dvou opovědí o vystoupení vždy toho kterého komanditisty, z nichž žádná nebyla podepsána ostatními, nebyl nikterak nahrazen nezbytný požadavek spolupodpisů komanditistů zbývajících, bez nichž o žádné z opovědí nemohlo býti rozhodnuto.

Čís. 10116.

Forma společenstva (podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.) nehodí se pro koncesovanou živnost pohřebního ústavu.

(Rozh. ze dne 5. září 1930, R I 608/30.)

Truhlářské, nákupní, výrobní a prodejní družstvo opovědělo k rejstříku též »koncesovaný pohřební ústav« jako družstevní podnik. Rejstříkový soud opověď zamítl. Důvody: Se zřetelem na nezměněný doslov firmy a na předpisy § 1 zák. o společenstvech a na nař. min. sprav. ze dne 17. ledna 1900, čís. 4 Věstníku není přípustné, by nákupní, výrobní a prodejní družstvo truhlářské provozovalo také »koncesovaný pohřební ústav« jako podnik družstevní a by se jeho členy platně stáli mohly osoby jiné, než takové, které jsou příslušníky živnosti truhlářské a v ní přímo zaměstnané pracemi truhlářského oboru, takže i usnesené dne 14. dubna 1930 změny §§ 2 a 5 stanov, ještě nezapsaných a dne 15. března 1930 přijatých členstvem, jsou podle úsudku rejstříkového soudu pro družstvo to a družstvo podle zákona čís. 70/1873 ř. zák. založené, pokud se vztahují na provoz pohřebního ústavu nepřipustné a nezpůsobilé státi se předmětem zápisu. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Ke správným, stavu věci a zákonu vyhovujícím důvodům napadeného usnesení dodává se ještě toto: Podle § 1 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. jsou družstva spolky o neuzavřeném počtu členů, které mají za účel podporovati výdělečnost nebo hospodaření svých členů společným provozováním podniku nebo poskytováním úvěru. O takové společné provozování podniku při koncesovaném pohřebním ústavu nemůže býti řeči a jest koncesovaný pohřební ústav vlastně kapitálovým podnikem, pro kterýž se družstevní forma nehodí. Proto nelze pokládati za přípustnou změnu § 2 stanov, podle níž družstvo provozovati bude koncesovanou živnost pohřebního ústavu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.